

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžo/30/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014200314
Dátum vydania rozhodnutia: 29.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Príbelská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1014200314.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu: MAC TV s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpený: Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Miletičova 5B, Bratislava, proti žalovanej: Rada pre vysielanie a retransmisiiu Slovenskej republiky, so sídlom Palisády 36, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. RL/044/2013 zo dňa 8. októbra 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/41/2014-60 zo dňa 23. júna 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/41/2014-60 zo dňa 23. júna 2015 m e n í tak, že rozhodnutie žalovanej č. RL/044/2013 zo dňa 8. októbra 2013 z r u š u j e podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. a vec jej v r a c i a na ďalšie konanie.

Žalovaná j e p o v i n á zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 513,87 € a náhradu iných trov konania vo výške 70,- €, na účet právneho zástupcu žalobcu Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s.r.o., do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 5S/41/2014-60 zo dňa 23. júna 2015 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. RL/044/2013 zo dňa 08.10.2013, ktorým bola žalobcovi uložená podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“) sankcia - upozornenie na porušenie zákona za to, že porušil povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 16.03.2013 v čase o cca 19:30 hod. odvysielal v rámci programu Noviny príspevok s názvom Postav dom, zasad' strom a ... (... najprv si vybavuj papiere), v ktorom neposkytol priestor na vyjadrenie a ani nesprostredkoval argumenty dotknutej strany príspevku - susedovi stavebníčky B. A., ku skutočnostiam, ktoré v príspevku odzneli, najmä k obvineniam, že „... brzdí trinástim rodinám vo výstavbe domov už tri roky.“ z dôvodu, že „... .si myslel, že on bude bývať na konci ulice posledný.“,

čím došlo k porušeniu povinnosti zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajského príspevku.

2. Žalobca žiadal, aby krajský súd posúdil skutočnosť, či existovala naliehavá spoločenská potreba na zásah do slobody prejavu z dôvodu, že nesprostredkoval vyjadrenie dotknutej strany. Podľa žalobcu konaním žalovanej došlo k zásahu do práva vysielateľa na slobodu prejavu s poukazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. PL. ÚS 15/1998 zo dňa 11.03.1999, v ktorom sa okrem iného uvádza, že „... kritériá pre určenie pravdivosti informácií sú neraz subjektívne. Preto štát nemôže zaručovať právo jednotlivca na informácie vytvorením štátneho orgánu s právomocou rozhodovať o pravdivosti informácie, ktorá sa môže prijať, vyhľadať alebo rozšíriť. Ústava SR v čl. 26 ods. 2 zaručuje právo prijať akúkoľvek informáciu, pravdivú i nepravdivú a ponecháva na oprávnenej osobe, aby si sama vyhodnotila prijatú informáciu ...“. Žalobca dňa 22.06.2015 založil do súdneho spisu Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 307/2014-45 zo dňa 18.12.2014, vo veci sťažnosti žalobcu pre namietané porušenie čl. 26 ods. 1, 2, 3 a 4 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR, ako aj čl. 6 ods. 1 a 3 a čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Sžo/33/2012 zo dňa 01.08.2012, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/80/2011-24 zo dňa 16.05.2012, ktorým bola zamietnutá žaloba vo veci preskúmania rozhodnutia žalovanej č. RL/17/2011 zo dňa 01.03.2011. Rozhodnutím žalovanej bola žalobcovi uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona za porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. z dôvodu odvysielania informácie, čím mohlo dôjsť k nezabezpečeniu objektivnosti a nestrannosti programu. Uvedeným nálezom Ústavný súd SR rozhodol tak, že 1) „Základné právo obchodnej spoločnosti MAC TV, s.r.o., na slobodu prejavu a základné právo slobodne rozširovať informácie podľa čl. 26 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 26 ods. 4 Ústavy SR a právo na slobodu prejavu podľa čl. 10 ods. 1 v spojení s čl. 10 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Sžo/33/2012 zo dňa 01.08.2012 porušené boli. 2) Základné právo obchodnej spoločnosti MAC TV, s.r.o., na preskúmanie rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, práva obvineného z trestného činu podľa čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 26 ods. 3 Ústavy SR rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Sžo/33/2012 zo dňa 01.08.2012 porušené neboli.

3. Krajský súd sa nestotožnil s námietkou žalobcu, že žalovaná v danom prípade zasiahla do základného práva vysielateľa na slobodu prejavu, s poukazom na konštantnú judikatúru, ako aj na nález Ústavného súdu SR zo dňa 11.03.1999 sp.zn. PL. ÚS 15/1998. Uviedol, že sloboda prejavu je jedným z hlavných základov demokratickej spoločnosti, jednou z prvoradých podmienok jej pokroku a rozvoja každého jednotlivca, zahŕňa však nielen slobodu názoru a prijímania a rozširovania informácií a myšlienok, ale obsahuje aj povinnosť a zodpovednosť. Právo slobody prejavu patrí medzi základné politické práva v právnom poriadku každej demokratickej spoločnosti a v právnom poriadku Slovenskej republiky je zakotvené v čl. 26 Ústavy SR. V zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy SR Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd je pre orgány verejnej moci pri výkone činnosti v rozsahu ich kompetencie záväzným právnym predpisom, majúcim prednosť pred zákonom. Dohovor slobodu prejavu a informácií ustanovuje v čl. 10. Poukazujúc na čl. 26 ods. 1 až 4 Ústavy SR a čl. 10 ods. 1, 2 Dohovoru mal krajský súd za to, že je v právomoci štátu zákonom ustanoviť také právne prostriedky, ktorými môže obmedziť právo na slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných (čl. 26 ods. 2 Ústavy SR), bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci (čl. 10 ods. 2 Dohovoru). Ďalej uviedol, že v právnom poriadku Slovenskej republiky zákonodarca výkon týchto slobôd obmedzuje vo viacerých zákonoch sledujúc cieľ ochrany pred zneužitím týchto slobôd, keďže ich výkon zahŕňa aj povinnosti a aj zodpovednosť. Takáto právna úprava z dôvodov vyššie uvedených je ustanovená aj v zákone č. 308/2000 Z.z., pričom rozsah „nevyhnutnosti“ v demokratickej spoločnosti sa musí posudzovať ad hoc s legitímnym cieľom, čo vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Povinnosť, ktorou sa má právo verejnosti na pluralitné informácie v

spravodajských programoch naplniť, je upravená v § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. ako povinnosť informovať objektívne a nestranné. Z platnej právnej úpravy vyplýva, že v prípade informovania prostredníctvom spravodajských a politicko-publicistických programov je právo verejnosti na informácie, ktoré majú v demokratickej spoločnosti nepochybne mienkotvorný charakter, preto je potrebné, aby spravodajské informácie boli vyvážené, transparentné a vo svojom celku objektívne a nestranné. Je ďalej nevyhnutné, aby v spravodajských programoch boli recipientom poskytnuté čo najširšie fakty, po zhodnotení ktorých si budú môcť sami a slobodne vytvoriť na uvedený príspevok vlastný názor.

4. Krajský súd mal za preukázané, že žalobca (resp. redaktorka) v posudzovanom príspevku na problematiku stavebného konania dal možnosť vyjadriť sa okruhu osôb a to stavebníčke, ktorá bola v ňom identifikovaná, architektovi, hovorcovi Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR a právnikovi. V tomto príspevku žalobca informoval o konkrétnych problémoch konkrétnych ľudí. Redaktorka však nedala priestor na vyjadrenie susedovi stavebníčke, ktorý bol v tomto príspevku označený ako chronický sťažovateľ. S poukazom na uvedené a s prihliadnutím na zásady vyplývajúce z Etického kódexu novinára dospel krajský súd k záveru, že žalobca neposkytol recipientovi objektívny a nestranný príspevok, nakoľko neposkytol priestor na vyjadrenie dotknutej strane (susedovi stavebníčky), resp. argumenty tejto osoby žiadnym spôsobom nesprostredkoval. Krajský súd tak konštatoval, že žalovaná neporušila svojim konaním Ústavu SR, ani slobodu prejavu, na ktorú poukazoval žalobca, ktorá nie je absolútna, ale má aj v demokratickej spoločnosti svoje limity. Záverom poznamenal, že povinnosť stanovená v § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. je odôvodnená práve ochranou práv a slobôd iných osôb - verejnosti na príjem pluralitných informácií. Cieľom je teda práve ochrana recipienta, ktorý má právo na objektívne a nestranné informácie. Právo verejnosti na pluralitné informácie v médiách vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý vyslovil názor, že občanom ako pasívnym recipientom informácií musí byť umožnené prijímať rozmanité informácie, aby si spomedzi nich mohli vybrať a vytvoriť si pre danú otázku svoj vlastný názor, pričom práve pluralita myšlienok a informácií je to, čo robí demokratickú spoločnosť demokratickou (CASE OF CETIN AND OTHERS v. Turkey, Applications nos. 40153/98 and 40160/98, bod č. 64).

5. Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Žalobca v dôvodoch odvolania namietal, že rozhodnutím žalovanej, ale aj rozsudkom krajského súdu došlo k zásahu do jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu a práva na slobodu prejavu garantovaných Ústavou SR a Dohovorom, a to konkrétne čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s článkom 12 ods. 1 a čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy SR, ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru v spojení s čl. 1 Dohovoru, nakoľko napadnuté rozhodnutie: a) je vo vzťahu k možnému obmedzeniu práva na slobodu prejavu nedostatočne odôvodnené, a b) vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca mal za to, že k zásahu a porušeniu jeho práv došlo v súvislosti s rozhodnutím žalovanej a rozsudkom krajského súdu tým, že nedostatočne odôvodnili možnosť zásahu do práva žalobcu na slobodu prejavu a následne nesprávne právne vec posúdili, nakoľko uzavreli, že zásah do práva žalobcu na slobodu prejavu bol vykonaný v súlade s čl. 26 ods. 4 Ústavy SR a čl. 10 ods. 2 Dohovoru tzn., že takýto zásah bol legálny, sledoval legitímny cieľ a bol proporcionálny k dosiahnutiu legitímneho cieľa (nevyhnutný v demokratickej spoločnosti). Poukázal na to, že hoci vo svojej žalobe uviedol špecifické dôvody týkajúce sa zásahu do jeho práva na slobodu prejavu, ktorú argumentáciu doplnil odkazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 307/2014 zo dňa 18.12.2014, krajský súd sa v odôvodnení svojho rozsudku vôbec nezaoberal skutočnosťami, či v predmetnej veci bolo rozhodnutie žalovanej v súlade s čl. 26 ods. 4 Ústavy SR a čl. 10 ods. 2 Dohovoru, tzn., že či vôbec bolo potrebné meritórne uvažovať o porušení povinnosti „objektívnosti a nestrannosti“ a ako áno, tak či po aplikácii testu „proporcionality“ existovali ústavné dôvody na zásah do slobody prejavu a či tento zásah bol proporcionálny. Z tohto pohľadu považoval odôvodnenie rozsudku krajského súdu za nedostatočné, pričom opätovne poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 307/2014 zo dňa 18.12.2014, z ktorého vyplývajú požiadavky na odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov v skutkovo takmer identickej veci.

6. Žalobca ďalej uviedol, že zásah do jeho slobodného prejavu v podobe rozhodnutia žalovanej a rozsudku krajského súdu mohol byť zákonný len vtedy, ak by (i) ohrozil niektorý z chránených záujmov podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR alebo čl. 10 ods. 2 Dohovoru, na základe ktorých je možné obmedziť slobodu prejavu, a zároveň ak by (ii) bolo takéto obmedzenie proporcionálne k sledovanému legitímnemu cieľu (nevyhnutné v demokratickej spoločnosti). V danom prípade však došlo k obmedzeniu jeho práva na slobodu prejavu na základe „domnej“ ochrany práva verejnosti na „objektívne a nestranné“ informácie. „Právo verejnosti (ako bližšie nešpecifikovanej masy divákov) na objektívne a nestranné informácie“ považovali za chránený záujem, na základe ktorého bolo možné obmedziť slobodu prejavu žalobcu. Ďalej uviedol, že čl. 26 ods. 4 Ústavy SR a čl. 10 ods. 2 Dohovoru predstavuje limitačnú klauzulu pre orgán verejnej moci ako aj všeobecný súd, ktorú nemôže prekračovať a to ani v prípade, ak by akékoľvek ustanovenie zákona (napr. § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z.) im dávalo kompetenciu nad jeho aplikovaním a vynucovaním. Predmetné ustanovenia Ústavy SR a Dohovoru neuvádzajú „zabezpečenie práva verejnosti na objektívne a nestranné informácie“ ako možný dôvod pre obmedzenie slobody prejavu. Štát v tomto prípade v súlade so svojim primárnym záväzkom zabezpečil pluralitu médií na to, aby aj táto informácia mohla byť vyhľadaná, rozšírená, spracovaná a komentovaná viacerými médiami a zdrojmi. Na základe uvedeného preto zostal štátu (žalovaná a krajský súd) už len malý priestor na to, aby obmedzoval slobodu prejavu v tejto súvislosti pretože ten by musel striktné vychádzať z možných chránených záujmov podľa Ústavy SR a Dohovoru. „Právo verejnosti na objektívne a nestranné spravodajstvo“, nie je možné uplatňovať ako legitímny cieľ, nakoľko netvorí ani jednu z limitačných klauzúl pre obmedzenie slobody prejavu. Žalobca trval na tom, že odvysielaná informácia „nebola spôsobilá svojou povahou aktivovať meritórne uvažovanie o objektívnosti a nestrannosti a už vôbec nie dostať sa do kolízie s konkrétnym verejným záujmom v zmysle čl. 26 ods. 4 Ústavy SR alebo čl. 10 ods. 2 Dohovoru, ktorého ochrana by si vyžadovala intervenciu štátu. Záverom opätovne poukázal na výklad ustanovenia § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. prezentovaný v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 307/2014 zo dňa 18.12.2014, vo vzťahu k posudzovaniu slobody prejavu z hľadiska požiadavky objektívnosti a nestrannosti.

7. Žalovaná sa vo vyjadrení k odvolaniu nestotožnila s námietkou žalobcu, ktorou krajskému súdu vytýkal nedostatočné odôvodnenie rozsudku z dôvodu, že neobsahuje jasné a zrozumiteľné dôvody vo vzťahu k namietanému zásahu do práva žalobcu na slobodu prejavu. Mala za to, že krajský súd sa v odôvodnení svojho rozsudku podrobne venoval otázkam odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, pričom jeho závery považovala za správne a dostatočne odôvodnené. Ďalej uviedla, že vec ktorou sa Ústavný súd Slovenskej republiky zaoberal v náleze sp.zn. II. ÚS 307/2014 zo dňa 18.12.2014 nie je možné skutkovo porovnávať s prípadom v prejednávanej veci. Predmetom uvedeného nálezu bolo rozhodnutie žalovanej týkajúce sa príspevku, kde sa konštatovalo porušenie objektívnosti a nestrannosti v prípade informácii o verejných činiteľoch, ktorí majú neporovnateľne širšie možnosti prístupu do médií, než má dotknutá strana v prejednávanej veci. Z tohto dôvodu nie je možné vzťahovať závery uvedeného nálezu v plnom rozsahu na posudzovaný prípad. V tejto súvislosti poznamenala, že Ústavný súd Slovenskej republiky nerozhodol o pozastavení účinnosti ustanovenia § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. K námietkam žalobcu týkajúcim a legálnosti, legitimity a proportionalitu napadnutého rozhodnutia uviedla, že tak Dohovor ako aj Ústava SR upravujú možnosť obmedzenia slobody prejavu a práva na vyhľadávanie a šírenie informácií. Sloboda prejavu je garantovaná len do takej miery, pokiaľ nezasahuje do práv a slobôd a právom chránených záujmov iných. V takých prípadoch už je nutné hovoriť o jej obmedzení a výnimkách, kedy môže byť vzhľadom na okolnosti potrebné zasiahnuť do slobody prejavu. Sloboda prejavu teda nemá absolútny charakter a obmedziť ju možno na základe kumulatívneho splnenia troch podmienok. Obmedzenie musí vyplývať zo zákona, musí byť nevyhnutné v demokratickej spoločnosti a musí sledovať legitímny cieľ. Adjektívum „nevyhnutný“ v zmysle čl. 10 ods. 2 Dohovoru zahŕňa naliehavú spoločenskú potrebu, pričom vnútroštátne orgány zmluvných štátov Dohovoru majú určitý rozsah voľnej úvahy na posúdenie jej existencie a to s európskou kontrolou (rozhodnutie ESĽP vo veci Lingens v. Rakúsko 8. júl 1986, seria A. č 103, str. 25, ods. 39). Nevyhnutnosť zároveň znamená nemožnosť dosiahnuť cieľ obmedzenia iným spôsobom, pričom cieľ obmedzenia predstavuje napr. ochrana práv a slobôd iných, ochrana zdravia, súkromného života a pod. Z tohto vyplýva, že pojem „nevyhnutnosť“ v demokratickej spoločnosti sa musí vždy posudzovať ad hoc spolu s legitímnym cieľom. Ústava SR zakotvuje legitímny cieľ obmedzenia slobody prejavu taxatívne ako ochranu práv a

slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku a ochranu verejného zdravia, mravnosti, z čoho vyplýva, že obmedzenie slobody prejavu je možné z dôvodu ochrany verejného záujmu ako aj ochrany individuálnych záujmov. Účelom ustanovenia § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. je práve ochrana práv a slobôd iných a preto podmienka legality a legitimity je splnená. Žalovaná vyslovila názor, že proporcionalitu obmedzenia slobody prejavu je možné vnímať v dvoch rovinách. Prvou je obmedzenie slobody prejavu zakotvením určitých konkrétnych povinností, v tomto prípade ustanovením § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z., ktoré bolo vložené v rámci implementácie Európskeho dohovoru o cezhraničnej televízii. Požiadavka, aby názory odvysielané v spravodajských programoch boli objektívne a nestranné vyplýva konkrétne z čl. 7 ods. 3 predmetného Dohovoru. Pokiaľ sa týka druhej roviny skúmania proporcionality žalovaná odkázala na žalobou napadnuté rozhodnutie, v ktorom je uvedená podrobná analýza skutkového stavu s ohľadom na povinnosti vysielateľa stanovené v § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania, podľa ustanovenia § 250ja ods. 2, § 214 ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

9. Žalovaná rozhodnutím č. RL/044/2013 zo dňa 08.10.2013 uložila žalobcovi podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu - upozornenie na porušenie zákona, za to, že porušil povinnosť ustanovenú v § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 16.03.2013 v čase o cca 19:30 hod. odvysielal v rámci programu Noviny príspevok s názvom Postav dom, zasad' strom a ... (... najprv si vybavuj papiere), v ktorom neposkytol priestor na vyjadrenie a ani nesprostredkoval argumenty dotknutej strany príspevku - susedovi stavebníčky B. A., ku skutočnostiam, ktoré v príspevku odzneli, najmä k obvineniam, že „... brzdí trinástim rodinám vo výstavbe domov už tri roky.“ z dôvodu, že „... si myslel, že on bude bývať na konci ulice posledný.“, čím malo dôjsť k porušeniu povinnosti zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť spravodajského príspevku.

10. Spornou zostala skutočnosť, či odvysielaný príspevok v rámci spravodajského programu bol objektívny a nestranný, a teda, či vysielateľ zabezpečil povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z.

11. Najvyšší súd sa oboznámil s obsahom pripojeného administratívneho a súdneho spisu, s obsahom napadnutého rozhodnutia žalovanej č. RL/044/2013 zo dňa 08.10.2013, ako aj s prepisom a záznamom predmetného príspevku.

12. Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

13. Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

14. Podľa § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. vysielateľ je povinný zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť spravodajských programov a politicko-publicistických programov; názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru.

15. Podľa čl. 7 ods. 3 Európskeho dohovoru o cezhraničnej televízii, prevádzkovateľ vysielania je povinný zabezpečiť, aby spravodajské relácie objektívne uvádzali fakty a udalosti a podporovali slobodné utváranie názorov.

16. Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo

osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

17. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

18. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z z. Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

19. Podľa čl. 26 ods. 1 až 4 Ústavy Slovenskej republiky, sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povoľovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon. Cenzúra sa zakazuje. Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

20. Podľa čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam. Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

21. Obdobná problematika, týkajúca sa obmedzenia práva na šírenie informácií, bola predmetom konania vedeného pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, v rámci ktorého boli zovšeobecnené zásady, na ktoré je potrebné prihliadať pri skúmaní, či bola vysielateľom porušená povinnosť podľa § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. Podľa právneho názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplývajúceho z nálezu sp.zn. II. ÚS 307/2014: „... Zákonodarca požiadavkou objektivnosti a nestrannosti teda do istej miery obmedzil slobodu prejavu vysielateľov (porov. II. ÚS 647/2014). Cieľ obmedzenia možno nájsť v ochrane kvalifikovaných záujmov v zmysle čl. 26 ods. 4 ústavy a zároveň implicitne aj v čl. 31 ústavy, podľa ktorého zákonná úprava všetkých politických práv a slobôd (t.j. aj úprava slobody prejavu vysielateľov zákonom o vysielaní; pozn.) a jej výklad a používanie musia umožňovať a ochraňovať slobodnú súťaž politických síl v demokratickej spoločnosti. Zákonodarca tak vytvoril diskrečný rámec (porov. bod 57), v ktorom sa pohybuje rada pre vysielanie, všeobecné súdy, ako aj ústavný súd. Iba ak sa neobjektívnosť a nestrannosť informovania dostáva do kolízie s niektorým z limitačných dôvodov podľa čl. 26 ods. 4 ústavy, tak je možnosť intervenovať zo strany rady pre vysielanie za splnenia ústavných podmienok (pozri ďalej body 62 až 63) opodstatnená. Inak povedané, zákonné obmedzenie slobody prejavu médií požiadavkou (i keď racionálnou) na objektívne a nestranné informovanie v rámci spravodajských programov a politicko-publicistických programov v zmysle § 16

ods. 3 písm. b/ zákona o vysielaní a s tým spojenou právomocou rady pre vysielanie ukladať sankcie za porušenie tohto ustanovenia je potrebné v dnešnej pluralitnej demokratickej spoločnosti vykladať striktné v súvislosti s ochranou práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochranou verejného zdravia a mravnosti (porov. čl. 26 ods. 4 ústavy a obdobne čl. 10 ods. 2 dohovoru), a otázku, či nesplnenie požiadavky uloženej § 16 ods. 3 písm. b/ zákona o vysielaní zo strany vysielateľa (médiá) sa dostáva do kolízie s verejným záujmom v zmysle čl. 26 ods. 4 ústavy a čl. 10 ods. 2 dohovoru, je potrebné skúmať vždy jednotlivo, vzhľadom na konkrétnosti daného prípadu a charakter nedodržania požiadavky na objektívne a nestranné informovanie. 61. Na tomto mieste ústavný súd, nadväzujúc na predchádzajúci bod, uvádza, že zákonné obmedzenie slobody prejavu médií požiadavkou na objektívne a nestranné informovanie v rámci spravodajských programov a politicko-publicistických programov a s tým spojenou právomocou rady pre vysielanie ukladať sankcie za porušenie tejto požiadavky nie je možné vyvodit' z ústavného práva jednotlivcov na prijímanie informácií (čl. 26 ods. 2 ústavy a čl. 10 ods. 1 dohovoru), keďže právo prijímať informácie zahŕňa právo prijímať informácie tak pravdivé, overiteľné a neutrálne, ako aj fiktívne, neoveriteľné, nepravdivé alebo pravdu skresľujúce či prezentujúce určitý svetonázor. Aj informácie, ktoré sú fiktívne, nepresné a nezakladajú sa na pravde, podnecujú recipienta pri konfrontácii s informáciou prijímanou z iných početných zdrojov informácií k tej istej téme ku kritickému mysleniu a potenciujú vôľu po vyhľadani a osvojení si iných názorov na tému. Uvedené smeruje k sebarealizácii človeka a podporuje nekončiaci spoločenský diskurz k téme. Ústavný súd hodnotí túto skutočnosť ako demokratický prvok slobodnej spoločnosti. 62. Ako už bolo vyššie naznačené, účelom zákonného obmedzenia slobody prejavu médií požiadavkou na objektívne a nestranné informovanie v rámci spravodajských programov a politicko-publicistických programov v zmysle § 16 ods. 3 písm. b/ zákona o vysielaní a s tým spojenou právomocou rady pre vysielanie ukladať sankcie za porušenie tejto požiadavky je ochrana práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochrana verejného zdravia a mravnosti (porov. čl. 26 ods. 4 ústavy a obdobne čl. 10 ods. 2 dohovoru) a v istom zmysle implicitne s tým spojené napĺňanie požiadavky čl. 31 ústavy, a to v tom smere, že týmto zákonným obmedzením slobody prejavu v zmysle jeho textácie sa má predchádzať šíreniu a uvádzaniu jednostranných názorov, myšlienok a ideí na konkrétnu tému v rámci spravodajských programov a politicko-publicistických programov, ktoré pri ich jednostrannosti [t.j. nezabezpečení viacerých alebo opozičných názorov, myšlienok a ideí na konkrétnu tému, pričom termíny „objektívnosť“ a „nestrannosť“ sú vzájomne podmienené, t.j. čím viac rôznorodých názorov (kladných, záporných, opozičných, súhlasných a pod.) na danú tému médium odprezentuje, tým objektívnejší obraz o téme médium recipientom poskytne a zároveň nebude preferovaný niektorý názor na danú tému na úkor iných názorov] zároveň môžu, skúmajúc každý prípad jednotlivo, jeho konkrétnosti a s ohľadom na charakter šírenia a uvádzania jednostranných názorov, myšlienok a ideí, ako aj charakter samotných jednostranných názorov, myšlienok a ideí, znamenať ohrozenie práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ohrozenie verejného zdravia a mravnosti. In concreto môže ísť napríklad o šírenie a uvádzanie jednostranných názorov, myšlienok alebo ideí úmyselne popierajúcich ľudské práva a slobody, popierajúce alebo schvaľujúce holokaust, zločiny politických režimov, podporujúcich náboženský extrémizmus a terorizmus, podporujúcich výlučne jednu politickú stranu, hnutie či skupinu s cieľom poškodiť na právach názorových a politických oponentov v rámci demokratického politického súboja v podmienkach reprezentatívnej demokracie, podporujúcich totalitné štátne zriadenie alebo propagandu politických režimov založených na fašistickej, komunistickej alebo obdobnej ideológii, podporujúcich národnú, rasovú alebo etnickú nenávisť a pod. V uvedených intenciách sú povinné orgány verejnej moci interpretovať a aplikovať obmedzenie slobody prejavu vyplývajúce z § 16 ods. 3 písm. b/ zákona o vysielaní ...“ Vo svojom rozhodnutí ďalej poukázal na situáciu v oblasti technických možností umožňujúcich recipientom prijímať informácie z rôznych médií a vytvárať si na ich základe vlastný názor. Z ďalšieho textu predmetného rozhodnutia Ústavného súdu SR vyplýva, že je potrebné opätovne odmietnuť právny názor Rady pre vysielanie a retransmisíu ako aj všeobecných súdov, že výkon práva na slobodu prejavu sa dostal do kolízie s právom verejnosti na objektívne informácie a slobodu prejavu, pretože toto bolo možné obmedziť (zasiahnuť do rozhodnutia orgánu verejnej moci) iba ak došlo ku kolízii s ochranou práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochranou verejného zdravia a mravnosti v zmysle čl. 26 ods. 4 ústavy alebo čl. 10 ods. 2 dohovoru.

22. Odvolací súd poukazuje na vyjadrený názor, s ktorým sa stotožňuje, že: „Občania (recipienti

informácií) nie sú „šedá masa“, rozhodovanie a utváranie názorov ľudí nie je závislé od jednej spravodajskej relácie a v nej od prezentovaných názorov. V dobe plurality zdrojov informácií je v zásade každá téma týkajúca sa verejného života predmetom diskusie na viacerých verejných fórach a v publicistických príspevkoch či rozmanitých spravodajských programoch viacerých médií“. Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmaním odvysielaného príspevku žalobcu, ako aj rozhodnutia žalovanej dospel k záveru, že z nich nie je zrejmé, akým spôsobom boli odvysielaným programom zasiahnuté práva a slobody iných, bezpečnosť štátu, verejný poriadok, verejné zdravie a mravnosť tak, aby bolo potrebné zasiahnuť do výkonu práva na slobodu prejavu, šírenia informácií a práva verejnosti na informácie.

23. Zákon č. 308/2000 Z.z. ukladá povinnosť „objektivity“ a „nestrannosti“ pri informovaní nie štátu v rámci jeho pozitívneho záväzku, ale vysielateľom pôsobiacim na mediálnom trhu (povinnosť zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov a politicko-publicistických programov). Pojmy „objektívnosť“ a „nestrannosť“ sú neurčitým právnym pojmom, ktorý treba vykladať vzhľadom na okolnosti jednotlivého prípadu, ako aj na účel, ktorý v tej-ktorej spoločnosti a dobe plnia, v súvislosti s ústavnou garanciou slobody prejavu. Uvedené pojmy boli zakotvené v slovenskom právnom poriadku už zákonom č. 468/1991 Zb. o prevádzkovaní rozhlasového a televízneho vysielania. V danom čase, v období transformácie Slovenskej republiky po období neslobody, bolo legitímnym verejným záujmom (záujem na ochrane demokratického verejného poriadku), aby v čase neexistencie plurality médií a neexistencie elektronických médií, zákonodarca vyžadoval od malého počtu vysielateľov pôsobiacich na mediálnom trhu zabezpečenie názorovej plurality vo vysielaní v zmysle prezentovania viacerých uhlov pohľadu na jednu problematiku a snahu po dosiahnutí čo najväčšej možnej miery objektivnosti sprostredkovaných tém a udalostí v zmysle zaobstarania a zohľadňovania čo najväčšieho počtu zdrojov, z ktorých médium vychádza. Ako uviedol ústavný súd, cieľom tejto zákonnej limitácie vysielateľa bolo predchádzať propagandistickému, jednostrannému a hrubo skresľujúcemu šíreniu dezinformácií typických pre verejnoprávne médiá v čase neslobody, teda záujem na ochrane demokratického verejného poriadku. V dnešnej dobe plurality médií, participácie tuzemských i zahraničných súkromnoprávných médií na formovaní mediálneho trhu a sprostredkovaní informácií, dobe neobmedzených zdrojov informácií, počnúc tlačnými a elektronickými médiami, internetovej a mobilnej siete, nových médií a sociálnych sietí a členstva Slovenskej republiky v Európskej únii, uvedenú zákonnú požiadavku na objektívne a nestranné informovanie v rámci spravodajských programov a politicko-publicistických programov zo strany médií, nemožno bez ďalšieho odôvodniť záujmom na ochrane demokratického verejného poriadku v tých intenciách, ako to bolo uvedené v súvislosti so zákonom č. 468/1991 Zb. Je zrejmé, že na základe predmetnej rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR došlo k vývoju aj v rozhodovaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v oblasti uplatňovania požiadavky na objektívne a nestranné informovanie v rámci spravodajských programov a politicko-publicistických programov podľa § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z., v závislosti od vývoja spoločnosti a rozvoja mediálneho trhu.

24. Z obsahu odvysielaného spravodajského príspevku je zrejmé, že vysielateľ sprostredkoval verejnosti/divákovi tému týkajúcu sa rôznych ťažkostí občanov, ktorí majú záujem o stavbu rodinných domov. Žalobca (moderátor) najskôr vo všeobecnej rovine popísal náročnosť legislatívno-právnej úpravy, ktorá vyžaduje od potencionálnych stavebníkov rodinných domov množstvo administratívno-právnych úkonov pred samotnou realizáciou stavby. Následne poukázal aj na možné sťažovanie tohto postupu zo strany susedného vlastníka nehnuteľností a možnosť nápravy vzniknutého stavu prijatím nového stavebného zákona resp. zakotvením povinného územného plánu miest a obcí. Žalobca poskytol priestor na vyjadrenie architektovi, hovorcovi Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR, právnikovi a nespokojnej stavebníčke. Stavebníčka uviedla, že má suseda, ktorý sa na všetko odvoláva, pričom najväčší problém bol v tom, že si myslel, že on bude bývať na konci ulici. Následne žalobca (redaktorka) konštatoval, že v danom prípade jeden človek brzdí trinástim rodinám vo výstavbe domov už tri roky, pričom právny poriadok tento stav umožňuje. Rovnako situáciu zhodnotil aj právnik, ktorý uviedol, že jeden obyvateľ obce ktorý s výstavbou nemá nič spoločné zdržuje stavebné konanie niekoľko rokov. Hovorca Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR uviedol, že ide o prípady chronických sťažovateľov, ktoré je potrebné eliminovať zmenou právnej úpravy. Z uvedeného

vyplýva, že žalobca prípad sťažovania postupu pri stavbe rodinných domov zo strany susedných vlastníkov nehnuteľností ilustroval na konkrétnom avšak zovšeobecnenom príklade, ktorým však nedošlo k identifikácii osoby - vlastníka susednej nehnuteľnosti, či bližšej konkretizácii susedského sporu. V príspevku tak neodznali žiadne také kritické obvinenia, ktoré by svojou intenzitou v očiach verejnosti/divákov poškodzovali práva či právom chránené záujmy konkrétnej osoby - dotknutej strany. Žalobca odvysielaním spravodajského príspevku iba divákovi priblížil situáciu, ktorá sa aj podľa vyjadrení jednotlivých respondentov vyskytuje často. Je potrebné uviesť, že žalobca v odvysielanom príspevku sprostredkoval aj vyjadrenie, ktorým poukázal na fakt, že tento postup (obštrukcie v stavebnom konaní) je v zásade súladný so zákonom, čím došlo k „vyváženiu“ názorov dotknutých strán. Podľa názoru najvyššieho súdu tým, že posudzovaný spravodajský príspevok poukazoval na nedôslednosť resp. komplikovanosť právnej úpravy týkajúcej sa stavby rodinných domov a spoločenskú potrebu jej zmeny, pričom tieto informácie divákovi žalobca priblížil na konkrétnom prípade bez toho, aby identifikoval dotknutú stranu a okolnosti susedského sporu a zároveň došlo k sprostredkovaniu stanoviska, ktorým bolo poukázané na zákonnosť postupu dotknutej strany, nedošlo zo strany žalobcu aj napriek nesprostredkovaniu vyjadrenia dotknutej osoby k narušeniu požiadavky zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov v zmysle § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z.

25. Najvyšší súd opätovne zdôrazňuje, že obmedzenie slobody prejavu vyplývajúce z ustanovenia § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z.z. je potrebné interpretovať striktne v súvislosti s ochranou práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochranou verejného zdravia a mravnosti. Iba v prípade, ak sa neobjektívnosť a nestrannosť informovania dostáva do kolízie s niektorým z limitačných dôvodov podľa čl. 26 ods. 4 ústavy, tak je možnosť intervenovať zo strany rady pre vysielanie za splnenia ústavných podmienok opodstatnená. Zákonné obmedzenie slobody prejavu požiadavkou na objektívne a nestranné informovanie v rámci spravodajských programov pritom nie je možné vyvodiť z ústavného práva jednotlivcov na prijímanie informácií (čl. 26 ods. 2 ústavy a čl. 10 ods. 1 dohovoru), keďže právo prijímať informácie zahŕňa právo prijímať informácie nielen pravdivé, overiteľné a neutrálne, ale aj fiktívne, neoveriteľné, nepravdivé alebo pravdu skresľujúce či prezentujúce určitý svetonázor. S poukazom na vyššie prezentované právne názory, nebolo možné súhlasiť so záverom žalovanej a krajského súdu, že boli splnené podmienky na zásah štátu, prostredníctvom orgánu verejnej moci do práv žalobcu garantovaných čl. 26 Ústavy z dôvodu ochrany verejného záujmu - práva verejnosti na pluralitné informácie resp. ochrany individuálnych záujmov - práv dotknutej strany. Z odôvodnení predmetných rozhodnutí nevyplýva, že by odvysielaným programom došlo k porušeniu záujmov národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci, v dôsledku čoho by bolo možné považovať zásah žalovanej, prostredníctvom vydaného rozhodnutia, za legitímny.

26. Najvyšší súd na základe uvedených dôvodov dospel k záveru, že právne posúdenie veci krajským súdom a žalovanej nebolo v súlade so zákonom, a preto odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 O.s.p. tak, že rozhodnutie žalovanej zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

27. Vzhľadom na zmenu rozsudku krajského súdu vo veci samej rozhodol odvolací súd o trovách celého konania vrátane konania pred krajským súdom (§ 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p.) tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia a náhradu iných trov konania:

Prevzatie a príprava zastúpenia zo dňa 06.08.2013

- odmena podľa § 13a ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vo výške 130,16 €
- 1 x režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vo výške 7,81 €
- spolu 137,97 € + 20% DPH 165,56 €

Spísanie žaloby o preskúmanie rozhodnutia žalovanej zo dňa 28.02.2014

- odmena podľa § 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vo výške ... 134,-- €

- 1 x režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vo výške 8,04 €
- spolu 142,08 € + 20% DPH 170,45 €

Spísanie odvolania proti rozsudku krajského súdu zo dňa 23.06.2015

- odmena podľa § 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vo výške ... 139,83 €
- 1 x režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vo výške 8,39 €
- spolu 148,22 € + 20% DPH 177,86 €

Súdny poplatok za podanie žaloby zo dňa 28.02.2014 70,-- €

Spolu trovy právneho zastúpenia a náhrada iných trov konania 583,87 €

28. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.